

— Εἶσθε βεβαία, εἶπεν ἡ Λέα, μὴ δύνα-
μένη νὰ πιστεῦσῃ εἰς τοὺς λόγους τῆς.

— Ὁ κύριος Ὀλγέρος μοῦ τὸ εἶπε μὲ τὸ
στόμα του, ἐπανέλαθεν ἡ ξενοδόχος, ἐνῶ ὁ
ὑπηρέτης κατέβαζε τὴν βαλίτσα του. Μοῦ
ἔδειξε ἐν ψέλλιον, μὲ σαπφείρους ὠραίους, καὶ
μὲ ἡρώτησεν ἂν τὸ εὐρίσκα καλόν. «Χαίρω
πολύ, μοῦ εἶπε, διὰ τὴν ἐκπληξίν, τὴν ὁ-
ποῖαν θὰ κάμω ἀπόψε εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἡ
ὁποία μὲ κατέστησε πατέρα. Τὸ κόσμημα
αὐτὸ θὰ εἶνε ὠραῖον δῶρον κατὰ τὴν λήξιν
τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς γεννή-
σεως τοῦ τέκνου μας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ
λάβῃ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας. Τὸ εἶδα τὸ
ψέλλιον αὐτὸ καὶ μοῦ ἤρесе πολὺ... Ἀλλὰ
εἶνε ἀκριβὸν, ἤξεύρετε, ἀκριβώτερον ἀπὸ ὅλα.
Ὑπάρχουν σύζυγοι, ἐπρόσθεσε μὲ τὴν συνήθη
φαιδρότητά του, πολὺ δύσκολοι διὰ νὰ προσ-
φέρουν εἰς τὰς συζύγους των παρόμοια δῶρα,
ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἀπλοὶ ἐπαρχιωταί, ἀνθρωποὶ
μὲ ἀπλὰ ἤθη καὶ μὲ καρδίαν, δὲν ὁμοιάζο-
μεν μὲ αὐτούς...»

Κατὰ μετάφρασιν

Λ.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Εὗρε τὸ μέρος ὠραῖον, καὶ πρόσφερον ἵνα
ἐκεῖ ἦγε χωρὶς μεγάλας δαπάνας, βίον ἀνε-
τον. Ἐπειδὴ ἦτο ἡ διοίκησις τότε ἀνατε-
θειμένη εἰς αὐτόν, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν
περιεστοίχουν, καὶ ὅλη ἡ κοινωνία συνέρρεεν
εἰς τῆς κυρίας στρατηγοῦ, ἥτις ἡγάπα νὰ
δέχεται ἐπισκέψεις. Ὅτε θὰ ἐπήρχετο ἡ ἀ-
ποστράτευσις, καλὸν θὰ ἦτο εἰς τὴν πόλιν
αὐτὴν νὰ ἐνεκαθίσταντο· ποῦ ἄλλου θὰ εὐ-
ρίσκον σχέσεις πλέον εὐαρέστους. Ἀλλὰ τὸ
πράγμα δὲν συνέβη ὡς τὸ ὑπελόγιζον. Τώρα
ὅτε ἦτο πλέον χωρὶς ἐπιρροὴν καὶ ἀπέμεινε,
κατὰ τὴν ἐκφρασίν των ἀνευλαθῶν ἀξιωμα-
τικῶν, «στὴν κόγχη», πρὸς τί νὰ τῷ ἐτα-
ραχτοῦ τὴν ἡσυχίαν; Κατὰ τὴν πρώτην
ἐκτοτε δοθεῖσαν ἐσπερίδα οὐδεὶς εἶχε λείψει,
κατὰ τὴν δευτέραν ἐγένοντο σημαντικαὶ ἀ-
πουσίαι, κατὰ τὴν τρίτην οἱ ἐπισκέπται ἐ-
μετροῦντο καὶ πλησιάζει ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν
θ' ἀπομείνωσιν οἱ δύο των ἐν τῇ κενῇ των
αἰθούσῃ.

Τὸ παράδειγμα ἦτο τυπικὸν διὰ τὴν Ἀν-
νέταν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπεθάρρυνεν· ἂν ἡ κυ-
ρία στρατηγοῦ ἐγνώριζε νὰ ἔτερπε τοὺς κα-
κλημένους τῆς, θὰ ἐπαυήρχοντο. Οἱ ἀξιω-
ματικοὶ τοῦ νέου στρατοῦ, εἶνε ὅπως οἱ τοῦ
παλαιοῦ μετὰ τὸ πέρας τῆς ὑπηρεσίας των,
ἡ διασκέδασις εἶνε ἡ μόνη των φροντίς.

Ἀλλοτε, ὅτε αἱ συχνὰ μεταθέσεις τοῖς
ἐπέβαλλον τὸν νομαδικὸν βίον, τὸ καφενεῖον
ἦτο ἡ μόνη των τέρψις· ποῦ ἄλλου νὰ ἐσύ-
χναζον ἐν πόλει ἐνθα οὐδένα ἐγνώριζον, ἐνθα
ἦσαν διαχτικτοί.

Ἀλλ' ἀφ' ἧς τὰ συντάγματα ἐτοποθε-
τήθησαν μονίμως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ δύναν-
ται ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ παρκαμίνωσιν εἰς τὴν
αὐτὴν πόλιν, αἱ ἐξεῖς μετεβλήθησαν· συνα-

πτουσι γνωριμίας, ἀποκτῶσι φίλους, μία τις
μόνη οἰκογένεια καὶ τὸ καφενεῖον δὲν εἶνε
πλέον τὰ μόνα μέρη εἰς ἃ συχνάζουσι. Με-
ταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπάρχει ἐννοεῖται
πάντοτε ἡ τάξις τῶν καπνιστῶν καὶ θα-
μῶνων τοῦ καφενεῖου, ἀλλ' ἐλαττοῦται ἡ ἡ
ὁσημέραι ἐπαίσθητός.

Πλὴν τῶν ἀξιωματικῶν τῶν μὴ συχνά-
ζόντων εἰς τὸ καφενεῖον καὶ μὴ καπνίζον-
των δημοσίων, ὑπάρχει ἐτέρα τάξις τοιούτων
οἷτινες ἀντὶ νὰ παίζωσιν εἰς τὸ καφενεῖον,
προτιμῶσι ν' ἀφιερώσι τὰς ὥρας τῆς ἀργίας
των εἰς τὴν γλυπτικὴν ἢ τὴν ζωγραφικὴν.
Ἐν Φεργιάδῃ, ἡ διασκέδασις τοῦ συρμοῦ ἀπὸ
τινος ἦτο ἡ ὑδατογραφία· πρωῒαν τινὰ ἀ-
ξιωματικὸς τις ἀφυπνίσθη μὲ τὴν ἰδιότρο-
πον ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ μίαν ὑδατογραφίαν·
ἕτερος τὸν ἐμιμήθη, εἴτα τρίτος καὶ τέταρ-
τος· αἱ γυναῖκες ἀφῆκαν τὰ κεντήματά των
ἵνα καὶ αὐταὶ τοὺς μιμηθῶσιν· ὅλοι παρε-
δόθησαν εἰς τὴν ὑδατογραφίαν, καὶ σκέψις
ἤρχισε νὰ γίνηται περὶ ἐκθέσεως ὑδατογρα-
φημάτων πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν τῆς Φε-
ργιάδης.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἀφοσιώθησαν εἰς τὴν
καλλιτεχνικὴν αὐτὴν ἐνασχόλησιν, οἱ ἀξιω-
ματικοὶ τοῦ συντάγματος δὲν παρημέλουν
καὶ τὰς ἄλλας των διασκέδασεις· διὰ τὸν
ἐρκασιτέχνην ὀλίγαι ὥραι ἐργασίας καθ' ἐκά-
στην εἶνε ἐπαρκεῖς, πολλακίς μαχίστα
φαίνονται μακρά. Αὐτὸ συνέβαινεν εἰς τοὺς
ὑδατογράφους ἀξιωματικούς· ἂν δὲν ἐσυχνά-
ζον εἰς τῆς κυρίας στρατηγοῦ, μεθ' ὅλας τὰς
τερπνὰς ἀπασχολήσεις, τὰς ὁποίας τοῖς πα-
ρεῖχε, τοῦτο διότι ἐπληττον μένοντες ἐκεῖ
ἐπὶ τρεῖς ὥρας πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἡδίστου
ἢ δίδοντες ἀκρόασιν εἰς τὰς ἀφηγήσεις τῆς
κυρίας στρατηγοῦ περὶ τῆς ἐποχῆς τῶν νεα-
νικῶν τῆς χρόνων. Ἀς τοῖς παρεῖχε τις δια-
σκεδάσεις ἱκανὰς ἵνα τοὺς ἔτερπον, καὶ θὰ
τοὺς κατέετα.

Ἀλλ' ὁποῖας;

Δὲν συνήθιζεν, ὅσάκις ἤθελε τι, νὰ συμ-
βουλευῇται κανένα ἐκ τῶν ἰδικῶν τῆς, οὔτε
τὴν μάμμη, οὔτε τὴν μητέρα, οὔτε τὴν
ἀδελφὴν τῆς. Ἠρκεῖτο εἰς τὸ ν' ἀνακρινώ-
νῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς, καὶ τὰς ἡσπάζοντο
ἡ τὰς ἀπέκρουον· ἐνίοτε ἡ κυρία Ἀμιλῶ ἀ-
πετόλμα παρατήρησιν τινα, ὡς ἐπίσης ἐνί-
στε καὶ ἡ Ἰουλιανή, ἀλλ' ἡ κυρία Βοσμορῶ
οὐδέποτε ἀντέτασσε τὸ ἐλάχιστον· πᾶν ὅ,τι
ἡ ἀγαπητὴ τῆς κόρη ἔαμμεν ἦτο καλόν,
δὲν ὁμοιάζεν αὕτη τὴν Ἰουλιανὴν ἥτις τῇ
ἀντετίθετο πάντοτε καὶ εἰς ὅλα. Ἐν τού-
τοις ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει, ἡ Ἀννέτα
ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ καθίστα μέτοχον τοῦ
σχεδίου τῆς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἧς ἄλλως τε
εἶχεν ἀναγκην.

— Θέλεις νὰ προσελκύσῃς ἐδῶ τὸν κ. Δε-
ρόδην! ἐπεφώνησεν ἡ Ἰουλιανὴ ἐπὶ τοῖς
πρώτοις λόγοις ἐκείνης.

— Ἀναμφιβόλως.

— Μὴ σκέπτεσαι τοιοῦτό τι.

— Δὲν σκέπτομαι εἰμὴ εἰς τοῦτο, καὶ
περιμένω ἀπὸ σέ νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Δὲν τὸ λέγεις σοβαρῶς.

— Σοβαρώτατα. Δὲν θέλεις νὰ ὑπαν-
δρευθῶ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπόν, πῶς θέλεις ὁ γάμος κόρης
τῆς ἰδικῆς μου καταστάσεως νὰ γίνη ἀφ'
ἐαυτοῦ, προκειμένου περὶ γαμβροῦ ἀνήκον-
τος εἰς τὴν θέσιν τοῦ κ. Δερόδου;

— Εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃς πόσον
αὐτὸ τὸ συνοικεῖσιον εἶνε δύσκολον.

— Ναί, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδύνατον... ἂν θε-
λήσῃς νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Τί δύναμαι ἐγώ;

Ἡ Ἀννέτα ἐπεξηγήσθη τὸ σχέδιόν τῆς·
ἐφ' ὅσον ὠμίλει, ἡ Ἰουλιανὴ ἐπὶ μᾶλλον ἐ-
σκυθρόπαζε.

— Πόσον μὲ λυπεῖς, εἶπε τεθλιμμένη ὁ-
πόταν ἡ ἀδελφὴ τῆς εἰσῆλθε.

— Καὶ διατί, ὡς πρὸς τί; ἡρώτησεν ἐκ-
πληκτος ἡ Ἀννέτα.

— Ἐπεθύμουν διὰ σέ συνοικεῖσιον διὰ-
φορον αὐτοῦ.

— Φιλτάτῃ μου, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γά-
μου μὴ ἔσο πολὺ ἀπαιτητικὴ, πρέπει τις ν'
ἀρκῆται εἰς ὅ,τι εὐρίσκει· ἐν πάσῃ περι-
πτώσει, τὸ συνοικεῖσιον αὐτὸ θὰ μοὶ παράσχη
τὸν βίον τὸν ὑποῖον ἐρρέμβασα καὶ τὸν ὁ-
ποῖον θέλω.

— Θὰ σέ καταστήσῃ εὐτυχῇ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ τὰ ὄνειρά μου
θὰ πραγματοποιηθῶσι.

— Δὲν ὄνειροπώλησας λοιπόν ποτὲ ἄλλο
τι εἰμὴ τὰ πλοῦτη καὶ τὸν ἐπιδεικτικὸν
βίον;

Ἡ Ἀννέτα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ κίνη-
σιν ἀγανακτήσεως.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου ἄλλως τε,
μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Δερόδης δύναται
νὰ καταστῇ ἀξιαγάπητος σύζυγος.

— Τὸν ἀγαπᾷς;

— Ὅταν μὲ ἀγαπήσῃ, θὰ τὸν ἀγαπήσω.

— Ὅμιλεις ὡς ἐάν ἐξηρτᾷτο ἀπὸ τὴν
θελήσιν σου τὸ νὰ σέ ἀγαπήσῃ· ἐν τούτοις,
μεθ' ὅλην σου τὴν καλλονὴν, δύναται ἀλη-
θῶς ποτὲ νὰ μὴ σέ ἀγαπήσῃ.

— Ὅθ' ἰδῶμεν.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις, δὲν γνωρίζεις ὁ-
ποῖος εἶνε, ὅποια εἶνε τὰ αἰσθηματά του, ὁ-
ποῖαι αἱ ἰδέαι του. Ὅ,τι περὶ αὐτοῦ λέγε-
ται, δὲν τὸν συνιστᾷ ποσῶς. Ἡ πολυτελής
του ἐν τῇ πόλει ἐγκαθίδρυσις, οἱ ἴπποι του,
τὰ ὀχήματά του, αἱ φιλόκαλοι του περιβο-
λαὶ ὅταν ἐνδύεται πολιτικά, ὅλα αὐτὰ δὲν
εἶνε ποσῶς ἐνθαρρυντικά.

— Ὡς πρὸς τί; Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύ-
ουσιν ὅτι εἶνε ὁ ἀνὴρ ὃν ἀνέκαθεν ἐπεθυμη-
σα· δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃς, διότι ἔχει
πλοῦτη.

— Λέγεται ὅτι μία ἡθοποιὸς ἦλθεν ἀπὸ
Βορδοίγλαλα χάριν αὐτοῦ.

— Δὲν ἀπαιτῶ νὰ μὴ ἔχῃ ἐρωμένης.

— Καὶ ἂν ἔχῃ καὶ καμμίαν τὴν ὁποίαν
ν' ἀγαπᾷ; Θέλεις νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἵνα ἀγα-
πηθῇ, χωρὶς ποσῶς ν' ἀγαπᾷ.

— Ἐν ταιούτῃ περιπτώσει, θὰ παραι-
τηθῶ τῆς ἰδέας μου.

— Καὶ ἂν ἦναι πλέον ἀργά, ἂν τὸν ἀ-
γαπᾷς τότε, σὺ. Δὲν ἐσκέψης βεβαίως εἰς
τοῦτο! Θέλεις νὰ τὸν κατακτήσῃς; τί θὰ
σομῇ ἂν αὐτὸς σέ κατακτήσῃ; Μοὶ ἔλεγες
ὅτι ὁ κ. Δερόδης δύναται νὰ καταστῇ σύζυ-
γος ἀξιαγάπητος, συμφωνῶ εἰς τοῦτο· ἀλλ'
ὁ κίνδυνος εἶνε, τὸ νὰ συνελαμβανῇς τυχόν

έρωτα πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ καθίστατο σύζυγός σου.

Ἡ Ἀννέτα ἐμειδίασε κατὰ τρόπον ἐμφαίνοντα πεποίθησιν εἰς ἐκὺντήν.

— Ἐπὶ τέλους, ἐνδεχόμενον τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανή, καὶ ἰδοὺ τότε ἡ θλίψις ἐπιχυνομένη εἰς τὴν νεότητά σου, χωρὶς νὰ λαβώμεν ὑπ' ὅψιν ὅτι τοῦτο θὰ ἐπέφερε δυσχερείας εἰς τὴν ἀποκατάστασίν σου. Σκέψθητι λοιπὸν προτοῦ προβῆς εἰς τὸ ἐπικίνδυνόν σου διαβῆμα.

— Ἐσκέψθην καὶ ἀπεφάσισα τὸ νὰ καταστῇ ὁ κ. Δερόδης σύζυγός μου. Εἶσαι τῇ ἀληθείᾳ ὀλίγον ἀπλοϊκὴ, καλὴ μου Ἰουλιανή, οὕτω σκανδαλιζομένη καὶ ταραττομένη, δὲν θὰ ἦμαι ἡ πρώτη κόρη ἥτις ἐπέτυχεν τὸν σύζυγόν μου διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός μου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομή σου, μοὶ τὴν ἀποποιεῖσαι.

— Γνωρίζεις καλῶς ὅτι οὐδὲν ἀποποιεῖμαι.

— Λοιπὸν θὰ ἐπιτύχω!

B'

Ἀφοῦ ἡ Ἰουλιανή ὑπεχώρησεν, ὅπως πάντοτε, εἰς τὴν ἀδελφὴν της, δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰμὴ τὸ νὰ συζητήσωσι περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν θὰ προσεέλκουν τὸν Δερόδην καὶ θὰ τὸν συνεκράτουν.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ, διότι ἔχω προαισθηθῆ τι ὅτι οὐδὲν καλὸν ἐκ τοῦ σχεδίου τούτου θὰ προκύψῃ, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή.

— Θ' ἀρχίσωμεν πάλιν τὰ αὐτά;

— Ὅχι, μόνον, ἀφοῦ μοῦ ζητεῖς τι, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ συναίνεσω ὑπὸ ὅρον.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ποσῶς γενναῖον.

— Ἀλλ' εἶνε τοῦλάχιστον συνετόν, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ ἵνα εἰς τοῦτο ἐπιμείνω καὶ ὅρος μου εἶνε ὁ ἐξῆς, οὐδὲν θὰ κάμωμεν τὸ ἐξαιρετικὸν διὰ τὸν Δερόδην, ἀλλ' ὅ,τι θὰ γίνηται δι' αὐτὸν θὰ τὸ κάμωμεν οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται γινόμενον δι' ὅλους τοὺς συναδέλφους.

— Ἐννοεῖται.

— Ἄν ὁ κ. Δερόδης ἐρχηται συχνὰ ἐδῶ, ὁ Βονέ, ὁ Σολέ, ὁ Δραπιέ, ὁ Μονταριόλ, ὁ Καρρελέ, ὁ Βεζίν, ὅλοι ὅσοι εἶνε νέοι καὶ ἐπιζητοῦσι τὴν διασκέδασιν θὰ ἔρχονται καὶ αὐτοί.

— Ὅ,τι θέλεις, ἤμην ἔτοιμος νὰ σοὶ τὸ ἐπρότεινον. Δὲν ἠνούνουν καὶ ἐγὼ νὰ ἐγίνετο τὸ πρᾶγμα ἄλλως πως... Ἐννοῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἔρχονται ὅσοι θέλουν, ὅσον πλείότεροι ἔρχονται τόσῳ τὸ καλλίτερον... ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾔνη διασκεδαστικαί. Εἰς τοὺς ἀξιοματικούς θὰ προστεθῶσιν ὁ κύριος Ροζελίνης, ὁ ἐπαρχος, ἡ κυρία του. Θὰ προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι προσηγὴς εἰς τὸν Βονέ καὶ τὸν Σολέ ὅσον καὶ εἰς τὸν Δερόδην, καὶ πρὸς τοῦτον κλίνω πλείοτερον, ἔσο βεβῆκα ὅτι ἐκεῖνος μόνος θ' ἀντιλαμβάνεται τοῦτο.

— Σοὶ ἔλεγον πρὸ ὀλίγου νὰ ἦσαι προσεκτικὴ, τῶρα σοὶ συνιστῶ νὰ ἐπιστήσης τὴν προσοχήν σου ἐπὶ τοῦ κυρίου Βονέ.

— Ἐπὶ τοῦ Βονέ! Ἀλλὰ τί νὰ τὸν κάμω, τὸν κύριον Βονέ, τὸν υἱὸν τοῦ μυλωνᾶ;

— Ὁ κύριος Βονέ εἶνε ἀξιοματικὸς μὲ μέλλον, ὁ κύριος Δερόδης εἶνε ἀξιοματικὸς... ὡς πολλοὶ ἄλλοι.

— Εἰς τὸ μέλλον, ὁ κύριος Δερόδης θὰ ἔχῃ ἑκατομυριά τινα περιπλέον ἀπ' ὅσα τῶρα ἔχει, ὁ δὲ Βονέ θ' ἀπολαμβάνῃ τὴν ἐξ 7,500 φράγκων μισθοδοσίαν συνταγματάρχου κατ' ἔτος, ἢ τὰς 6.000 ἀντισυνταγματάρχου, ὁ κύριος Βονέ θὰ ζωσφυτῇ μέχρις ἡλικίας πενήτηκοντα ἐτῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ. Ὁ κύριος Δερόδης νυμφεύμενος θὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του καὶ θὰ ζήσῃ εἰς Παρίσιους, ὅπου θὰ γίνῃ ὅ,τι τὸν θελήσῃ ἡ σύζυγός του, ὡς βλέπεις, δὲν ἔχω νὰ σκέπτομαι περὶ τοῦ Βονέ, ἂν μὲ ἀγαπᾷ, τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ, τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ἐκεῖνον.

— Ἄν ἐγνώριζες πόσον μὲ λυπεῖς οὕτως διμυλοῦσα.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐγίνετο λόγος μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν περὶ διοργανώσεως συναναστροφῶν ἐν αἷς νὰ συνήθρουν παρ' αὐταῖς πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἐκλεκτόν κείνων τῆς Φεργιάδης. Ἀφ' ἧς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας της ἔτος, ἡ Ἄννα, ἥτις ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν ἐσκέπτετο διὰ τὴν ἀποκατάστασίν της, «διὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν θὰ ἐγίνετο μεγάλη», ἤθελε ν' ἀνοίξῃ ἡ ἀδελφὴ της τὴν οἰκίαν εἰς ἐπισκέψεις.

Εἶχον ἐγκαταστῇ ἐν Φεργιάδῃ. Ὁ κύριος Βοσμωρὸς ἀπὸ ἔτους εἶχεν ἤδη ἀποθάνει, ἀπὸ ἔτους ἐπίσης, ἡ Ἰουλιανὴ ἀπῆλθεν τῆς περιουσίας της, καὶ ἠδύνατο νὰ δέχωνται ἐπισκέπτας τόσῳ μᾶλλον ἀφόγως, καθόσον, ὡς ἐντόπιαι, ὤφειλον νὰ φιλοξενώσιν αὐτοὺς καὶ ἐξ ἄλλου, περιστοιχίζοντο ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τῆς κυρίας Ἀμιλώ, τοῦ πατρὸς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, καὶ τοῦ κυρίου Δορά, τοῦ πατρὸς τῆς Ἰουλιανῆς.

Κατ' ἀρχάς, ἡ Ἰουλιανὴ εἶχεν ἀποκηθῇ μὲ μαμμὴν κωφὴν, μητέρα πάσχουσαν καὶ ἔχουσαν ἀνάγκην περιθαλψεων, τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὤφειλον νὰ μὴ ἤνοιγον ποσῶς εἰς ἐπισκέψεις τὴν οἰκίαν των, ὅτι ἤρμοζε νὰ ἔζων μεμονωμένοι.

Ἀλλ' ἡ Ἀννέτα ἐπέμεινε.

— Μὲ τὴν μόνωσίν σου πῶς θέλεις νὰ ὑπανδρευθῶ, ποῖος θέλεις νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ζήτησῃ εἰς τὸ μοναστήριόν σου;

Καὶ οἱ λόγοι αὗτοί τὴν μετέπεισαν.

Ἄλλως τε, οἱ ἱατροὶ πάντοτε συνίσταν τὸ νὰ διασκεδάζῃ ἡ κυρία Βοσμωρῶ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφίνωσι νὰ περιπίπτῃ εἰς τὴν μελαγχολίαν.

Ἐδῶκαν μίαν ἐσπερίδα, ὅλοι εἶχον ἔλθει. Εἰς δευτέραν, εἰς τρίτην ἐσπερίδα, δὲν ἔλειψαν οἱ κεκλημένοι.

Τότε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, διοργάνουν μικρὰς ἐκ τοῦ προχείρου συναναστροφάς, καὶ ἀντὶ οἱ φίλοι νὰ τὰς βαρυνθῶσιν ἐπὶ τέλους, ἐπεζήτησαν καὶ ἄλλας, ὅχι μόνον τὸ ἐσπέρας, ἀλλὰ καὶ ἐν ἡμέρᾳ. Δὲν ἦτο ἡ οἰκία των ἐκεῖνη, ἐν ἣ καλλίον ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην διασκεδάζον ἐν Φεργιάδῃ καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, ἡ μόνη ἐνθα ἐλευθέρως ἠδύνατο τις νὰ διασκεδάζῃ.

Μεταξὺ τῶν διασκεδάσεων ἃς εἶχον ζητήσῃ παρὰ τῆς Ἰουλιανῆς, ἦτο μία ἣν πάντοτε ἀπεποιεῖτο, καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν της ἔτι: τὸ διὰ ἐλαστικῶν σφαιρῶν παίγνιον κρουέ. Δὲν ἔστεργε ποσῶς νὰ εἰσάχῃ ταιούτο παίγνιον ἐν τῇ μεταξὺ τῶν τριῶν διαίρεσιν τοῦ κτιρίου διακοσμημένη αὐλῇ, ἣ-

τις ἄλλως ἐφαίνετο ἐπιτήδης πρὸς τοῦτο προωρισμένη μὲ τὴν λείαν καὶ ἀμμόστρωτον ἑκτασίαν της. Εἰς πάντων τὰς αἰτήσεις, ἀπόντα ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπηρτεῖτο νὰ ἐξεριζοῦτο λαμπρὸν δεινὸν ἄλλιον ἐστημένον ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς παρὰ τοῦ πατρὸς της, φυτεύσαντος αὐτὸ ἐκεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της, καὶ ὅτι κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἠνούνει ν' ἀπέσπα αὐτὸ ἐκεῖθεν.

— Καὶ μὲ τί διασκεδάσεις, ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιανή, σκέπτεσαι ὅτι θὰ ἐφελκύσῃ τοὺς κεκλημένους σου;

— Θὰ εὐρωμεν.

— Δὲν δύναμεθα νὰ δίδωμεν καθ' ἑβδόμαδα χορὸν.

— Βεβαίως.

— Ἄν ἦτο χειμὼν θὰ ἠδύναμεθα νὰ ἐπαίξωμεν κωμωδίας.

— Μὲ τοιαύτην ζέστην κανεὶς δὲν θὰ θέλῃ νὰ κλείηται. Ἄς ἀφήσωμεν τὴν κωμωδίαν δι' ἀργότερον... Πρὸς τὸ παρὸν χρειάζεται διασκεδάσεις τις ὑπαίθριος μᾶλλον. Ἄ! ἂν τὸ οἰκημῆμας ἦτο διαφορετικόν!

— Τί θὰ ἔκαμνες;

— Θὰ ἡγόραζες τὰ διὰ τὸ κροκέ ἀπαιτούμενα, πόσον εὐμορφα θὰ μοῦ ἐπήγαινε, τὸ φανταζομαι, φόρεμα ἐκ λευκῆς φλανέλλας καὶ σκούφος, μικρὸς σκούφος κλίνων πρὸς τὸ εὖς καὶ μὲ τὸν κυανοῦν τοῦ θύσανον ἐπὶ τῆς κόμης, φόρεμα κοντόν, ἐννοεῖται, περικνημιδὲς μεταξωτὰ κυανοῦ χρώματος καὶ λευκὰ σειρήτια διασταυρούμενα εἰς τὴν κνήμην ἵνα συγκρατῶσι τὰ ὑποδήματα.

Ἐσίγησε περιλυπῶς.

— Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα περιττά, ὑπέβαλε μετ' οὐ πολὺ, τὸ παίγνιον αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἀναικτὸν μέρος.

Ἡ Ἰουλιανή, σκεφθεῖσα πρὸς στιγμὴν, ἀπήντησε:

— Θὰ ἐκρίζωσω τὸ μικρὸν δένδρον.

— Ὡ, Ἰουλιανή!

Ἡ Ἀννέτα ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς ἀδελφῆς της ἣν ἠσπάσθη.

— Θὰ τὸ κάμης;

— Θὰ τὸ κάμω.

— Τὸ δένδρον σου.

— Νομίζεις ὅτι ἂν ἠδύνασο νὰ ἐδύλεπες τὸν κ. Δερόδην θὰ καθίστατο σύζυγός σου;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Λοιπὸν; ὀφείλω νὰ θυσιάσω τὸ πτωχὸν αὐτὸ δένδρον.

— Νὰ τὸ θυσιάσῃς!

— Γνωρίζεις ὅτι τὸ ἀγαπῶ, γνωρίζεις ποῖοι λόγοι μὲ συνδέουν πρὸς αὐτό, ἀλλὰ γνωρίζεις ἐπίσης πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ προκειμένου περὶ τῆς εὐτυχίας σου δὲν ἔχω νὰ ἀμφισβητῶ μεταξὺ ἐνὸς δένδρου καὶ σοῦ. Ἀρκεῖ ὁ σκοπός σου νὰ ἐπιτύχῃ, μολονότι μ' ἐμβαλλεῖ εἰς ἀνησυχίαν ὁ γάμος αὐτός ὃν ποσῶς δὲν θὰ ἤθελον δι' ἐμαυτὴν, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐμποδίσω. Δὲν εἶσαι πλέον παιδίον καὶ παραδέχομαι ὅτι γνωρίζεις κάλλιον ἐμοῦ τί ἐστὶ γάμος καὶ ζωὴ. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἐμμένω εἰς τὴν ἰδέαν μου ὅτι τὰ πλούτη δὲν ἀποτελοῦσι ποσῶς τὴν εὐτυχίαν... Καὶ ὡς ἡ φιλοσοφία μου εἶνε διάφορος τῆς ἰδικῆς σου, ἀπαιτῶ παρὰ τοῦ συζύγου ἄλλα προσόντα ἢ τὴν πολυτέλειαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κ*